

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. november 13.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

KÉT KOSÁR FÜGE

Lekció: Jeremiás 24

Alapige: Jeremiás 24

Látomást mutatott nekem az ÚR, és íme, két kosár füge volt az ÚR temploma előtt. Ez azután történt, hogy Nebukadneccar babilóni király fogságba hurcolta Konjáhút, Jójákimnak, Júda királyának a fiát és Júda fejedelmeit meg a mesterembereket és a kovácsokat. Az egyik kosárban igen jó fügek voltak, amilyenek az először érő fügek, a másik kosárban pedig igen rossz fügek voltak, sőt ehetetlenek. Azt kérdezte tőlem az ÚR: Mit láatsz, Jeremiás? Így válaszoltam: Fügéket. A jó fügek igen jók, de a rosszak igen rosszak, sőt ehetetlenek. Ekkor így szólt hozzám az ÚR: Azt mondja az ÚR, Izráel Istene: Ahogyan ezekre a jó fügekre tekintek, úgy tekintek jóindulattal Júda foglyaira is, akiket erről a helyről a káldeusok földjére vittem. Szemmel tartom őket az ő javukra, és visszahozom őket e földre. Felépítem, nem rontom le, elültetem, és nem szaggatom ki őket. Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az ÚR; és ők népeimmé lesznek, én pedig Istenükké leszek, mert teljes szívükből megtérnek hozzám. És amilyenek a rossz fügek, amelyek ehetetlenek – ezt mondja az ÚR –, olyanná teszem Cidkijját, Júda királyát, fejedelmeit és Jeruzsálem maradékát, akik itt maradnak ezen a földön, meg azokat is, akik Egyiptom földjén laknak. Rettegésnek és veszedelemnek teszem ki őket a föld minden országában; gyalázat, példabeszéd, gúny és szidalom tárgyává lesznek minden helyen, ahová kiűzöm őket. Fegyvert, éhínséget és dögvészt bocsátok rájuk mindaddig, amíg el nem fogynak arról a földről, amelyet nekik és atyáiknak adtam.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, olyan hatalmas ajándék a béke. A veled és az egymással való szeretetközösségben sokféle teher, nehézség, baj közepette is a lelkünk valóban megnyugodhat tebenned. Urunk, mi is bűnösök vagyunk, de köszönjük, hogy nem kell gonosztevőnek lennünk, ahogy a zsoltárban énekeltük, mert az Úr Jézus megmentett bennünket, felszabadított az új életre. Köszönjük, hogy mi is a te néped lehetünk, és hálásak vagyunk, Urunk, hogy a mai nap estéjén is téged imádkozhatunk a gyülekezet közösségében.

Ha akármelyikünknek bármi miatt is a szíve mégis békétlen lenne most, Jézus békessége hadd töltse be. És kérünk, Urunk, hogy a te igédre figyelve segíts megértenünk üzeneted. Olyan nagy kiváltság, hogy te mindig szólsz, és köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében is az istentiszteleten újra meg újra adod a te igédet számunkra. Hadd kérjük, segíts cselekedni is. Köszönjük, Urunk, hogy az élet istentiszteletét is élhetjük, mert te mindenütt ott vagy velünk, és mi mindenütt téged akarunk tisztelni, neked akarunk hódolni. Kérünk arra, Urunk, hallgasd meg a mi imádságunkat az Úr Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Nem tudom, a testvérek jártak-e már úgy piacon, hogy egy nagyobb szatyornyi gyümölcsöt vettek, és ahogy otthon kipakolják – én voltam így – kiderül, hogy nem egy, hanem több rohadt, félig rohadt gyümölcs is van benne. Ilyenkor nagyon tud az ember haragudni az eladóra – biztos tudatosan tette bele –, nagyon fájó látni a sok jó gyümölcs között a rohadtakat, mert azok természetesen ehetetlenek. Ha pedig mindegyik ép és gyönyörű, dicsérjük az eladót is, hogy milyen rendes, máskor is hozzá megyünk, mert már szemre is el tudjuk dönteni a gyümölcstről, hogy finom, szép, ehető valószínűleg vagy pedig a külalakja is mutatja, hogy ehetetlen, rossz.

Ahogy látjuk a bibliai kijelentésben, Isten, amikor Jeremiásnak ezt a látomást adja, akkor ezzel a kétféle fűgét tartalmazó két kosárral akar példát adni. Nem is elsősorban – hadd mondjam rögtön az üzenet miatt – Izrael népe személyére, jellemzőire vonatkozóan, hanem önmagára nézve is, hogy ő azokhoz, az ő népe tagjaihoz hogyan viszonyul, akik az egyes kosár fűgékhez hasonlítanak a példázatban. Nagyon finom, jó, ehető gyümölcsök az egyik kosárban, a másikban pedig, ahogy hallottuk, rossz gyümölcsök, ehetetlenek, és már szemmel láthatóan ilyenek. Isten ott mondja el a magyarázatban Jeremiásnak, hogy az ő népe tagjai egy része ehhez hasonlít, a másik része a másikhoz, ezért az Úr viszonyulása hozzájuk nem

egyforma: az egyiknél Istennek a jóindulata, szeretete, kegyelme, a másik iránt pedig az ő ítélete.

Három nagyon egyszerű üzenetet vizsgálunk: miért fontos az Isten kijelentése alapján látni az eseményeket, bibliai példatörténet, példakép, ehhez kapcsolódó eseményeket Jeremiásnak is; és mi a különbség az Isten jóindulata, ami fenyítő ítéletet jelent és az Isten szigorú, kőkemény ítélete között, ami viszont a keményszívűeket éri majd.

Isten kijelentése alapján látni az eseményeket, amik történnek. Ezért most a prédikáció elején egy kicsi kortörténetet is mindenképpen át kell ismételnünk. Az az idő, amire itt utal a Szentírás, a bizonyos Konjáhú – a Károli-fordításban Jekóniás –, aki Jójákin más néven a Bibliában a Királyok könyvében. Tehát Jézus születése előtt 598 az, amikor mindez történt. Nabukodonozor király – Nebukadneccar, eljött Jeruzsálem ellen és a fiatal királyt, Júda fejedelmét és a mesterembereket elviszi Babilonba. Ez a fogságbevétel első menete. De ez miért is következett be?

Emlékszünk, Jeremiás a szolgálatát, küldetését a hívó Jósiás idejében kapta az Úrtól, de már akkor is, amikor hívó király uralkodott – az ő idejében találták meg a törvénykönyvet és nagy reformot hajtott végre a király – Jeremiásnak mégis hirdetni kellett az ítéletet is: közeleg az Úr ítélete. 609-ben Jézus születése előtt meghal Jósiás, három hónapig Joakház fia uralkodik, aztán az egyiptomi király Eljácimot, a másik fiát teszi helyette uralkodónak és Jójácimra változtatja a nevét. Ez az a Jójácim – m-mel a végén –, aki az egyik leggonoszabb volt az Úrhoz fűződő viszonyára tekintve. Ő volt az, aki Jeremiás által leírt bibliai tekerceket elégette, semmibe vette az Urat. Nabukodonozor ellen is föllázadt, ezért a babiloni uralkodó jött Jeruzsálem ellen, ő maga a hadsereg élén, hogy megítélje a királyt.

Csakhogy közben Jójácim meghalt és így adódott, hogy amikor odaért Jeruzsálembe a babiloni király, addigra már a fia, Jójákin – n-nel – uralkodott. A Királyok könyvéből megtudjuk, hogy Jójákin sem volt istenfélő uralkodó, az uralkodása három hónapjáról ezt mondja a Királyok könyve: gonoszul cselekedett mint ősei. De ez a támadás nem az ő bűne alapvetően, hanem az apja bűne miatt érte a babiloni uralkodó részéről. És valóban elviszik, fogságba kerül.

Isten ígérete szerint következett be az ítélet, nagyon szomorú események a nép, a királyi család, a nép vezetői életében, és ez a bibliai látomás itt a 24. részben mégis ki akarja emelni, hogy akkor se csupán az eseményeket lássa maga Jeremiás sem, hanem az események mögött levő sokkal fontosabb isteni tervet, szándékot, az Úr gondolatait érzéseit. Jeremiás tudta, hogy ítélet, neki nem volt meglepő, hogy viszi a babiloni király az uralkodót, de azért számára is fontos volt, hogy lássa a teljes valósá-

got. Még amikor Isten ítélt is, akkor is át kell gondolni, hogy most akkor ez az ítélet mire is vonatkozik?

Nemcsak az, hogy miért következik be, hanem mi a célja. Mert a hívó ember, amikor látja a gonoszok ítéletét, megítélését ma is, akkor azért úgy szívből örülni szoktam én is, hogy meg is érdemli, milyen jó. De mi az Úr ítéletének a célja? Az sem mindegy. És ebben a látomásban a két kosár füge látomásában az Úr nyilvánvalóan megkülönbözteti a célokat. Ez nagyon kedvessé tette számomra ennek a bibliai történetnek, látomásnak az üzenetét. Jeremiásnak tehát látni kell, meg láttatni, halljuk az Úr kijelentésének a hangsúlyában, hogy mit látsz, tehát direkt rákérdez, hogy látja-e azt csupán a látomásra vonatkozóan is, amit látnia kell. Mikor pedig elmondja a próféta, akkor kiderül az Úr válaszából, hogy valóban jól látja a dolgokat, a látomást érti, amit lát és meghallja az Úr magyarázatát is.

Látni és láttatni. Isten kijelentése alapján látni és láttatni az eseményeket és az események mögött levő lelki háttereket. Ne csak a történelmi események, történések alapján gondolkodjon, érezzen Jeremiás sem, hanem az Úr szempontjából, az ő szava fényében értse, minősítse az eseményeket. Látszólag a foglyok jártak rosszul, hiszen vitték őket a fogságba, és Jeremiás is tudta, ez az isteni ítélet megnyilvánulása. És látszólag, akik otthon maradtak, ők jártak jól, hiszen lett egy másik király, Cidkijjá – Károli bibliában Sedékiás –, ő is Jósiás utódja, tehát ő is a dávidi uralkodóház tagja, viszonylagos békesség lehet, a templomban zajlik a kultusz, az istentisztelet, a vezetők, akik otthon maradtak, irányíthatják a népet, látszólag ők jártak jól. És szegény foglyok, sajnálhatók.

Isten szava azonban a teljes valóságot és a teljes igazságot leleplezi a prófétának is, ezt megértheti, és olyan szép, hogy le is írhatja vele Isten Lelke. Kiderül az Úr magyarázatából, hogy nem az a kérdés, hogy jó emberek vagy rossz emberek. A bibliai látomás képében van szó jó fűgéről és rossz fűgéről, de akikre vonatkozik ez a bibliai kép, az Úr népe, ott mindkettő kosár képét alapul véve bűnös emberek: Jójákin király is bűnös volt, aki fogságba ment, és Sedékiás, Cidkijá is bűnös volt, aki otthon maradhatott királyként. Bűnösök. És ami nagyon szomorú: az Úr népe bűnös tagjai.

Elméletben mi tudjuk ezt a bibliai igazságot, dogmatikai tényt, hogy így van, Isten népe is bűnös, de amikor az ítélet zajlik, akkor is tudni kell, hogy semmi különbség nincs Jójákin és Cidkijá vagy Sedékiás között. Az Úr hozzájuk való viszonyánál van a különbség. Mert az egyik királynál, foglyoknál azt mondja az Úr, hogy velük kegyelmesen, jóindulattal, a másik oldalon pedig, akik otthon maradtak, velük ítélő haraggal, kőkemény ítélettel. Tehát az Úr népe bűnös tagjai milyenek, milyen az állapotuk és az isteni ítélet célja szempontjából mi lesz a végük és hogy viszonyul hozzájuk Isten.

Nézzük a jó fügék lelki üzenetét. Isten jóindulata a fenyítő ítéletével. Erre mutat a jó fügék látomása. *Jóindulat, jószándék* az újfordítású bibliánkban, *megkülönböztetés*, ez van a Károli-fordításban, ezt szeretném ide felolvasni: „Mint ezeket a jó fügéket, úgy megkülönböztetem a Júda foglyait, akiket e helyről a Káldeusok földjére vittem, az ő javokra.” Benne van tehát az, hogy ítéletes esemény zajlik, de ez az esemény nem pusztulásra, hanem a nép, a foglyok javára válik. Nem az a célja az Úrnak, hogy elveszítse ezeket a foglyokat, Jojákint is, hanem az ő javukra. Jó dolguk legyen. Pedig látszólag éppen ők jártak rosszul, valami nagyon szörnyű dolog történt velük, az Úr viszont azt mondja, velük jó történt. Olyan dolog történik, ami javukat szolgálja. A nép helyre fog állíttatni. Azok, akik a fogságba kerültek, helyreállnak. Ítélem őket, de fenyítő ítélettel.

Talán emlékszünk, hogy a Zsidókhoz írt levél, amelyet nem is olyan régen olvastunk, a 12. részben szintén beszél arról, hogy micsoda különbség van az Úr fenyítő ítélete között, meg az ő pusztulásra, elveszésre vonatkozó ítélete között, mert akit szeret az Úr, mint atya a gyermekét, megfenyíti. Nem is gyermek az, akit nem fenyít az atya. Fenyítő ítélet. Fájó, hiszen szomorú az esemény, de a célja az Úrnak nem pusztítás, nem az elvesztés, hanem a helyre állítás. Lehetne mondani, hogy reformáció. A szó legszorosabb értelmében.

És az ősi szöveg állítmányai – amit hallhattunk a magyar fordításban is – annyira szépek, mert kiderül, hogy nem csak Jeremiásnak kell látni dolgokat úgy, ahogy az Úr mondja, hanem az Úr is lát dolgokat. Ő néz, ő rátekint valamire, feszülten figyel, koncentrálni valamire, és ebben az ő nézésében, tekintésében érzései is benne vannak. Jószándékkal, jóindulattal. Ezért fordítja azt a szót így a Károli, hogy „megkülönböztetem”. Már a nézésemmel is érzékeltetem, hogy valami nagyon kedveset érzek azok iránt, akikre nézek. Aztán továbbviszi és azt mondja: szemmel tartom őket. Az újfordítású bibliánkban ez nincs is benne. Az új Károliban és a régi Károliban van így: szemmel tartom őket.

Ez nagyon kifejező: szemmel tart. Ha a keze az Úrnak vagy a lába – ha most antropomorf kifejezéssel élünk – nem is tenne semmit, amit a szemével tesz, már az is az ő szeretetét mutatja, atyai szeretetét, védelmét, kegyelmét. Eszembe jutott az ige: mert aki titeket bánt, az ő szemefényét – vagy a másik fordításban: az én szemem fényét – bántja. Szemmel tartom őket mint az atya a gyermekét. Tehát ahogy az Úr lát és néz. De mivel ezt teszi, ebből következik, hogy ő cselekszik is. Javukra. Tehát nagyon jó dolog, nagyon is jó dolog történik ezekkel a foglyokkal, mondja ebben a bibliai látomásban Isten Jeremiásnak is. Nemcsak az Isten tudtával történnek a dolgok, hanem kifejezett terve, szándéka és akarata szerint. Minden úgy történik, ahogy Isten eltervezte, a foglyoknak a javukra.

Nehéz példát mondani, mert nem szívesen szoktunk példálózni azzal, amikor fenyít az Úr. Egyik barátom mondta el, hogy egy nagyon súlyos betegségről tanúskodó diagnózis, aztán a műtét volt annak a része, hogy az ő lelki állapota teljesen helyreállt az Úrral. Ő nem volt istentelen, ő nagyon nagy szeretettel élte a hívó életét, de meglanyhult a hívó élete – így mondta el –, és jött ez a váratlan, nagyon súlyos állapot, és ezt fenyítő ítéletnek, szeretetnek élte meg. Megváltozott az Úrral való szeretetkapcsolata is, az emberi kapcsolataiban is minden megváltozott. Ő olvasta az ígét, persze azt mondta, hogy a csendességei sem voltak annyira mélyek, de olvasta az ígét, csak van, amikor az Úr fenyítő szeretete az ő népét vagy az ő népe egyik tagját keményebben szereti. És helyreállt a kapcsolat.

Itten a királyról, a fejedelmekről, a mesteremberekről olvassuk, akiket 598-ban Jézus születése előtt vittek fogságba, hogy az Úr ilyen szeretettel szereti őket. S mivel ez a jellemző, ezért mondja el Isten mindazt, amit cselekszik is majd velük. Most vitték el éppen őket a fogságba, és az Úr már arról beszél, hogy visszahozom őket. És nem elpusztítani fogom őket, hanem megtartani. Beplántálom őket – mondja a Károli fordítás. Úgy tűnik, hogy éppen most szakították ki őket Júda földjéről, a hazájukat el kellett hagyniuk, kiszakították őket arról a helyről, ahova az Úr helyezte őket. Az ítélet miatt kiszakították, de visszahozom őket és beplántálom, ismét ott lesznek a helyükön.

Ugyanazokat a kifejezéseket használja itt a kijelentés, mint amit Jeremiásnak az elhívásánál is mondott az Úr. Olyan kedves az a szavak, az állítmányok jelentésében, hogy itt semmit sem a foglyok cselekszenek. Itt mindent az Úr tesz. Ő cselekszik. Minden, ami történik, az ő keze munkája. Visszahozom. Beplántálom. Meg amit nem tesz, azt is ő nem teszi. Amikor az ő népét, akiket fenyítő ítélettel akar helyreállítani ilyen kijelentésekkel bátorítja. Önmagában az bátorítás, hogy nem azt mondja, hogy ha ti ezt meg azt teszitek, akkor majd ez és az fog veletek történni. Nem a népnek a cselekvése, befolyásolja az Urat, hanem éppen fordítva. Az Úr cselekszik, ő tesz bármit is és egyedül ő tehet.

Olyan kifejező, hogy nem csak külsőleg állítja helyre őket, ahogy halljuk, hanem belsőleg is. Mind a kettő fontos egyébként. Testi és lelki helyreállítás, belső megújulás. Azt mondja itt a fordítás, hogy: szívet adok nekik, hogy megismerjenek engem, hogy én vagyok az Úr. Azután pedig az isteni szövetség alapigéit hirdeti meg, hogy: én Istenük leszek, ők pedig népemmé lesznek. Beszél tehát itt a kijelentésben a magyarázatban Isten az ő szövetségi hűségéről. Pedig azért viszik a fogságba Jojákint és azokat az embereket, mert Júda népe hűtlen lett a szövetséghez. És lásd, az Úr hűséges a szövetséghez abban is, hogy ítél. De itt fenyítő ítélettel. Ezért mondja rögtön: visszahozom őket és helyreállítom. A szövetségi kapcsola-

tukat pedig ezzel fogalmazza meg, hogy: én vagyok az Úr. Most nyugodtan jusson eszünkbe újszövetségi hívő nép tagjaiként, mikor Jézus is mondta magáról, hogy: én vagyok. Csak úgy önmagában az ő isteni önkijelentése, vagy amikor hozzátett jelzőket is. Az ószövetségi „én vagyok az Úr” kifejezés ugyanerre vonatkozik, hogy ő Isten, aki az Úr is, a szabadító, a megtartó. Isten tehát teljes helyreállást, testi és lelki értelemben egyaránt ígér.

Azt is mondja, hogy teljes szívükből megtérnek hozzám. Nem azt mondja, hogy ha majd teljes szívükből megtérnek hozzám, akkor így fogok velük tenni, és akkor így viszonyulok hozzájuk, hanem épp fordítva. Én vagyok az, aki, én cselekszem mindent, és ennek lesz a következménye, hogy az ő életükben látszódni fog az én munkám gyümölcse. És így a „teljes szívükből megtérnek hozzám” kifejezés. A héber nyelven a *visszahozom* és a *megtérni* szó ugyanazzal a szóval van leírva. Tehát amikor visszahoz az Úr, egy műveltető igével fejezi ki a jelentésre nézve, a megtérnek pedig, amikor visszahozatnak, visszajönnek, megtérnek. Megáll valaki az úton, hátrafordul és visszafele indul. Ez a héber gondolkodásban a megtérés: megállok, hátrafordulok és visszatérek. Visszatérek. A visszahoz meg, amikor valaki más által történik velem ez. Egyedül itt lehetne azt elmondani, hogy ők térnek meg teljes szívükből hozzám, és ezt ők teszik valóban. De az Úr kegyelme miatt és az Úr szeretete miatt tesz, aki fenyítő ítélettel végezte el mindezt a szívükben. Tehát nem erőlködnek, nem ellenállnak, hanem felismerve az Úr szeretetét, hogy ő az Úr – én vagyok az Úr –, megváltozik az életük.

Pár tíz évvel korábban hasonló dolog történt Manassével. Ő az az egyetlen júdai király, dávidi utód, aki nagyon gonoszul kezdte, és a végén mégis megtért az Úrhoz. Ő is fogságba került és a börtönben, a megaláztatásban teljes szívéből megtért az Úrhoz. És mikor Isten megadta neki, hogy visszamehetett uralkodni, akkor már hívő királyként uralkodott és így halt meg.

Teljes szívükből megtérnek. A *megtérés* azt jelenti, hogy megváltozik az életük, látszik az Úr munkája gyümölcse az életükön, hogy az Úr az Úr. A *teljes szív* pedig eszünkbe juttathatja Jézusnak a nagy parancsát a szeretetre nézve: szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből, teljes elmédből. Itt éppen a hívő embernek, Isten népének kell ezt a szívére helyezni most is, hogy teljes szív. Tehát nem fél szív. Nem csak egy darabig, amíg megint jó, aztán ha már jól megy a sorunk, mert visszatérhettünk, akkor megint elfordulunk az Úrtól, hanem teljes szívvel. És ez látszik valóban a hívő ember és az Isten népe életén. De nemcsak az Urat teljes szívvel, hanem a felebarátot is. Bár ott nincs oda leírva, hogy teljes szívedből. Néha azért úgy érezzük, hogy a felebarátnál akkor lehet fél szívvel szeretni? Az Urat persze teljes szívvel szere-

tem, de a felebarátot azért nem annyira, mert ott sok minden nehéz. Barátom felét legfeljebb. Ami jó, kedves benne, azt szeretem, a többinél ki nem állhatom és ezt érzékeltetem vele. De aki az Urat teljes szívvel szereti, teljes szívvel megtér hozzá, éppen a felebarát iránti szeretetben látszik meg, hogy hogyan szereti az Urat.

S ugye a testvéri, lelki testvéri szeretetben meg Jézus azt mondja, hogy úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. És mi lett volna velünk, ha Jézus fél szívvel szeret bennünket? Csak úgy félig végzi el a megváltást. Felmegy a keresztre, csak nem hal meg. Minden megtörténik a kereszten, csak azt nem vállalja, hogy elhagyja őt az Isten. Csak úgy fél szívvel. Csak úgy fél szívvel szereti az Atyát. Jézus is, amikor elvégezte a megváltó művet, teljes szívvel szerette az Atyát, és szerette az övéit a világon, mindvégig szerette őket.

Szóval a teljes szívvel megtérni nekem is nagyon fontos lett a csendességben is és most az üzenet miatt szeretném aláhúzni. A hívó embert fenyegeti egyedül az, hogy valahogy szeresse az Urat, csak ne teljes szívvel. A hitetlen, a gonosz, az egyáltalán nem szereti. 90 százalékig is lehet az Urat szeretni, meg 99 százalékig is, de a teljes szív azt jelenti, hogy csakis őt, kizárólag őt és teljesen. És az emberi kapcsolatokban is ez mutatkozik meg. Ha valaki nem teljes szívvel szereti az Urat, akkor jön talán a fenyítő ítélet. De akkor is az Úr helyreállít, hogy ismét lehessen az, ami eredetileg volt.

Az ehetetlen és rossz fügék kosara, sajnos az is jelentéssel bír. Olyan jó lenne azt mondani, hogy ez nem vonatkozik Isten népére. De halljuk, hogy a foglyoknál fenyítő ítélet a helyreállításért, akik pedig otthon maradnak, számukra nem fenyítő ítélet, hanem pusztító ítélet. El fognak veszni. Az elveszésüket a mózesi törvényekben használt átokformulával mondja el az Úr. S itt kíméletlenül leírja a kijelentésben, hogyha én ítélek, abból nincs menekvés. Az Úr ítélete az otthonmaradottakon, illetve azokon, akik Egyiptomba akartak menekülni az Úr keze munkájának az eredménye előtt. Mert amikor az Úr ítélni akarta a Júda népét, akkor azért tette, hogy hátha helyreállnak. És voltak, akik úgy akartak megmenekülni, hogy átmenekültek Egyiptomba. Pár évvel korábban is történhetett, és ennél az eseménynél is. Elmenekülök Egyiptomba. Fizikailag látszólag nincs baj: milyen jó dolog, mert sikerült elmenekülnöm. De Isten azt mondja: Egyiptomon is utoléri a pusztító ítélet az ilyeneket. Ott nem a javukra ítél az Úr, hanem a veszedelmükre. Nem jó történik velük, hanem nagyon is rossz. Súlyos átok, ami végrehajtatik az otthonmaradottakon.

Itt csak az Úr jellemzését találjuk leírva: rossz fügék. Azért mondtam az elején azt, hogy nem az a kérdés, hogy rosszabbak vagy jobbak azoknál, mint akik foglyok lettek, hanem kiderül, hogy az Úr hozzájuk való viszonya miatt ilyenek, és az ő lelkiállapotuk és az Úrhoz való viszonyuk miatt

ilyenek. A Szentírás más helyeiről, a Királyok könyvéből is, meg Jeremiás könyvéből is tudhatjuk a folytatásból majd, hogy például Cidkijjá vagy Sedékiás király többször is volt, hogy Jeremiást magához hívta. Szerette volna megtudni, hogy mi az Úr akarata, és mikor Jeremiás elmondta, nem azt tette. Vagy megijedt a fejedelmektől vagy úgy érezte, hogy azért ezt mégse... Tehát ő látszólag érdeklődött az Úr szava iránt, csak hogy nem érdekelte. Látszólag meg akarta hallgatni az Úr szavát, csak nem akarta meghallgatni. Magyarban ez olyan szép, hogy így lehet mondani: meg akarta hallgatni, csak nem akarta meghallgatni.

Ez a szív a kemény szív. És Isten őrizze meg az ő népét a keményszívűségtől. Ez az a szív, ami megkeményíti magát. Tehát ezek a gonoszok, akikről itt szó van, nem a hitetlen pogányok, hanem Júda népe, Izrael népe keményszívű tagjai, az otthon maradtak, akik látszólag könnyebbségbe kerültek, őket nem vitték el a fogságba. Minden, úgy tűnik, jó az életükben, de egyszer utoléri őket az Úr kőkemény ítélete, lelki pusztulás. A megkeményedett szív, a megkeményített szív Isten ítéletét vonja mindig is magára. Aki az Úr kegyelmét, fenyítő szeretetét elutasítja, az találkozik majd az Úr pusztító ítéletével. És jaj, ha az az örök kárhozat.

Ott a Jeremiás könyve 29. rész 17. versében, emlékszünk, az Úr visszautalt. S érdekes, hogy nem a jó kosarakra akart visszautalni, hanem az ehetetlen, rossz fügéket tartalmazó kosarakra, mert ott a kijelentésben látszik, hogy mennyire hamisan és gonoszul gondolkodnak az otthon maradtak, a vezetők is. Jézus születése előtt 586-ban valóban elpusztult Jeruzsálem, elpusztult a templom és nagyon sokan elpusztultak. Az Egyiptomba menekültek is sokan elpusztultak. Beteljesedett az Isten ítélete. Ők nem a fenyítő ítélettel szembesültek, hanem a kemény szívük miatt az Úr rettenetes ítéletének a kőkemény valósága érte utol őket. És ez nagyon fáj jó igazság.

De itt két kosár van. És újra hadd húzzam alá: Isten népe tagjai közül tapasztaltuk ezt az Ószövetségben. Az Újszövetség is beszél olyanról: közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók. Akik nem teljes szívvel szeretik az Urat, és ebben megmaradnak keményszívűen mindvégig.

Mégsem ezzel kell befejezni a prédikáció üzenetét, mert a Biblia más helyeiről azt is tudjuk, hogy voltak olyanok, akiket Jeruzsálem és a templom pusztulása idejében nem megöltek, nem éhhalált haltak, hanem közülük is voltak, akiket vittek Babilonba. Jójákin fogságba kerülése az első menete volt ilyen értelemben a babiloni fogságnak. Még a legnagyobb pusztítás, az isteni kőkemény pusztító ítélet végrehajtása eseményeiben is voltak olyan júdaiak, akik fogolyként Babilonba kerültek. Ezért nagyon fontos, amit a Jeremiás könyve legvégén, illetve a Királyok 2. könyve legvégén olvasunk néhány versben.

Jeremiás könyve 52. rész 31. vers: „Lőn pedig Jojákin júdabeli király fogságának harminchetedik esztendejében, a tizenkettedik hónapban, a hónap huszonötödikén, felemelé Evil-Merodák, a babiloni király az ő uralkodásának első esztendejében Jojákinnak, a Júda királyának fejét, és kivette őt a tömlöcből. És szépen szolt vele, és királyi székét ama királyoknak széke fölé emelte, akik vele voltak Babilonban. És felcserélte tömlöcbeli ruháit, és mindenkor vele evett ételt, életének minden napjában. És költségére állandó költség adatott néki a babiloni királytól minden napra, a halála napjáig, életének minden napjában.” Jojákin fogságának 37. évében jött egy új babiloni uralkodó és ő úgy döntött, hogy őt kiemeli a többi fogoly király közül. Kiemeli és királyi rangra teszi, ételt ad neki.

Tapasztalja Jojákin, aki a Jeremiás könyve 24. része fényében fenyítő ítéletben részesült, hogy megkönnyebbedett a fogság ideje. Utána már csak rövid időnek kellett eltelni, és Círus perzsa király hazaengedi Júda foglyait Babilonból. Voltak, akik a pusztító ítéletkor is kikerültek Babilonba, de számukra is jött a könnyebbség. Akik Jojákin idejében kerültek ki, például Ezékiel is akkor került ki a foglyokkal együtt, Dániel egy kicsit korábban a barátaival, aztán az 586-os pusztulás utáni foglyok ott éltek és egyszer csak jött egy könnyebbség és hallhatták ők is, hogy a királyunk valamiért ki lett emelve a többi fogoly közül. Ugyanis Isten az ő népét még amikor az eseményekre nézve pusztító ítélettel sújtotta, mert az otthonmaradottaknak jött a pusztító ítélet, kiderül a Szentírás fényében, hogy még akkor is van, amikor könyörül az Úr.

Ez nekem nagyon megható volt a történetben, hogy a két kosár füge példája, példázata, fenyítő ítéletről és pusztító ítéletről szól, de a teljes írás fényében Jeremiás könyve egésze fényében is mégis csak elmondhatjuk, hogy amikor úgy tűnt látszólag, mintha az Isten pusztítana végérvényesen, mégsem teljesen, mert ott is megkönnyörült, és voltak, akik foglyokként mentek Babilonba, akkor pedig rájuk vonatkozott az, amit az Úr itt mondott a 24. részben is. És mindez azért történt, mert Isten hűségese a szövetséghez, mert Isten Dávid utódain keresztül készíteni akarta Jézusnak, a Dávid fiának, a Messiásnak az érkezését is. Máté evangéliuma 1. rész 11. versében találjuk Jojákin király nevét is. Jojákin volt, aki Jézus családfájához kapcsolódott. Nem volt az véletlen, hogy Jojákin életben maradt 598-ban. Nem volt az véletlen, hogy Isten őt nem pusztította mint Jojákimot, hanem ő lett a Messiás őse. És nem volt véletlen, hogy Isten őt megtartotta még a fogságban is, élete utolsó éveiben – hallottuk – könnyebbség lett.

Ezért fejezem be ezzel, hogy ezek szerint a teljes Írás fényében ez a két kosár füge látomása bibliai példázata is mutat az Úr Jézus személyére. Már csak abban is, ahogyan az Urat láttuk, a fenyítő ítélettel ítélő Urat,

vagy a pusztító ítélettel ítélőt, de mivel Jézus vállalta a pusztító ítéletet ott a kereszten teljes szívvel, teljes lélekkel szeretve az Atyát és minket, ezért lehet az, hogy van, amikor az Úr népe vagy az Úr népe egyes tagjai látszólag mintha pusztulnának, mert nagyon kemény a szívük, de mi van, hogyha Jézusért még a legkeményebb szívű, a legellenállóbb szívű is egyszer csak megváltozik, megtér.

Szomorú események is történtek a bibliai történet fényében, de a szomorú eseményeknél is látnunk kell a teljes valóságot, ahogy az Úr igéje fényében látjuk, úgy kell látnunk: az elutasított kegyelem, a keményszívűség kőkemény ítéletet von magára, az Úr kegyelme viszont abban látszik, amikor fenyíti az övéit, hogy helyreállítsa őket, és mindez az Úr Jézusért lehetséges.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, imádunk téged, hogy mi az Úr Jézus elvégzetett váltságműve után olvashatjuk ezeket a sorokat az Ószövetségben, és köszönjük, hogy a te ítéletedet a maga teljességében láthattuk és láthatjuk Jézuson. Áldunk, Urunk, hogy azért tartottad meg Jójákint is, mert rajta keresztül is akartad a te kegyelmedet kiárasztani Jézus Krisztusban. Köszönjük, Urunk, hogy nem csak az ószövetségi időben, hanem az Úr Jézus idejében is, és a mi mostani időnkben egyaránt nem csak úgy történnek az események, hanem mindeneket te irányítasz akaratod, szándékod szerint. És köszönjük, hogy minden, ami történik Jézusért, Jézus által. Segíts, Urunk, ezt látnunk, amikor esetleg szomorú események történnek velünk, amikor nagyon fáj a te fenyítő ítéleted. De köszönjük, Urunk, hogy nem pusztítani akarsz, hanem helyreállítani.

Segíts, Urunk, egymás mellett is ott lenni hittel, támogatólag. Köszönjük neked, hogy mint gyülekezeti tagok is tapasztalhatjuk kegyelmedet, szeretetedet, ha kell fenyítő ítéletedet. És akik keményszívűek, Urunk, akik tudják, hogy mit utasítanak el, amikor a te kegyelmedet elutasítják, órájuk is segíts úgy tekinteni, Urunk, hogy bármikor hozzád térhetnek. Köszönjük neked, hogy így tudunk most is értük imádkozni. Áldunk, Urunk, hogy neked nincs lehetetlen eset.

Könyörülj meg, Urunk, azokon, akiket éppen most fenyítesz talán. Végezd el a szívükben azt, amit akarsz. Add, hogy minél hamarább helyre tudjanak állni, ha kell, helyre tudjunk állni. És segíts, Urunk, teljes szívvel szeretnünk téged és egymást. Bocsásd meg, amikor ez nem volt ilyen. Szabadíts meg, Urunk, bennünket minden keserűségtől, fájdalomtól, szeretetlenségtől. Kérünk téged arra, hogy akik ismernek minket, valóban ezt lássák rajtunk, hogy teljes szívvel szeretünk téged. És egymást úgy szeretjük, ahogy Jézus szeretett minket.

KÉT KOSÁR FÜGE

Kérünk arra, hogy támogasd a beteg testvéreinket, segítsd azokat, akik műtét előtt vagy után vannak, könyörülj azokon, akik halálos betegségben szenvednek talán, nekik is hadd legyen elég a kegyelem, Uram.

Kérünk, hogy könyörülj meg népünk vezetőin is. Bárcsak, Urunk, népünk vezetői is teljes szívvel szeretnének téged mindannyian. Urunk, tartsd őket alázatban, segítsd őket, hogy a hatalommal jól éljenek, alázattal szolgáljanak.

És hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is, Urunk, Jézus érdeméért.

Ámen.